

Analyse...Og Danmark er blandt de langsomme.

EU er en umage klub af lande, der har en vidt forskellig tilgang til samarbejdet. Motiverne for medlemskab er mange: Ideologiske, realpolitiske, økonomiske, historiske og kulturelle. Derfor har landene også forskellige idéer om, hvor omfattende unionen skal være.

Alligevel har gruppen af politikere, der har fået lov til at definere udviklingen i unionen, modsat sig den mulighed, som en del politikere og iagttagere ? både tilhængere og unionsmodstandere ? anser for at være uundgåelig: Et EU i flere hastigheder.

Men nu har krisen skubbet på udviklingen med et EU i to hastigheder, hvor Frankrig

De mange tempi har spøgt længe

Løsningen med flere tempi var især omdiskuteret under Nice-traktaten (2001), hvor EU fik stadig større magt. Da blev politikere i en del lande forpustede blot ved tanken om den stadigt hurtigere integration, som toneangivende lande og EU-politikere lagde op til. Det var under arbejdet med Forfatningskonventet og Forfatningstraktaten.

Ironisk nok var det Holland og Frankrigs befolkninger, der gav et nej og dermed dødsstødet til Forfatningstraktaten og det gjorde spørgsmålet om flere tempi aktuelt igen. De to lande regnedes ellers for ivrige integrationstilhængere.

Men nej. Vi skal have et samlet Europa, alt andet er gift for unionens fremtid, lød svaret igen: Et stærkt Europa er et samlet Europa.

Alligevel sneg en lille anerkendelse af et EU i flere hastigheder sig ind i den udvandede Forfatningstraktats faste regelsæt (protokollerne er naturligvis proppet med nationale undtagelser; de danske forbehold og sommerhusreglen eksempelvis): Ifølge Lissabontraktaten kan en gruppe lande gå videre med et forstærket samarbejde på specifikke områder, selv om de øvrige lande melder pas. Reglen er dog ikke blevet brugt i større omfang, udover 12 landes mål om at skabe et EU-patent.

Men nu sker der ting og sager. Med det fælles fodslag mellem Tysklands forbundskansler, Angela Merkel, og Frankrigs præsident, Nicolas Sarkozy, har de for alvor lagt op til et EU i flere hastigheder.

Ironisk nok har en stærk tilhænger af et EU i flere tempi, DF's Morten Messerschmidt, tordnet imod Sarkozy og Merkels forslag.

"En egentlig regering for eurozonen er udtryk for, at EU nu for alvor tager form som en føderalstat. Vi så allerede med europagten, hvordan eurolandene ønskede en samordning af finans-, arbejdsmarkeds- og pensionspolitikken... Nu tager landene det fulde skridt og vil udnævne en egentlig regering for eurolandene," sagde Morten Messerschmidt tirsdag til Ritzau.

Nu mangler vi stadig at se, hvad denne "regering" får af beføjelser.

Store ændringer selv om traktaten består

Den bliver nok ikke en egentlig "regering" i gængs forstand. Vi ved, at Merkel og Sarkozy vil mødes med de øvrige eurolande to gange om året ved nogle eurotopmøder, som de vil indføre. De mødes dog allerede nu fire gange om året inden de store topmøder i Det Europæiske Råd. Nu skal møderne tilsyneladende være længere og fungere som rammer om en stærkere koordinering af finanspolitikken. Samtidig lægger Tyskland op til, at eurolande, der overskrider de finanspolitiske mål og danner for stor gæld, skal have skåret i støtten fra EU via Strukturfondene.

Selv om Merkel og Sarkozy har lagt op til, at deres "euroregering" skal dannes uden ændringer i EU's traktatgrundlag, så er initiativet næst efter indførelsen af euroen som fysisk møntfod i 2002 et af de største skridt hidtil hen mod dannelsen af et EU i flere hastigheder. Finanspolitikken er et af de vigtigste områder overhovedet. Finanspolitikken er i høj grad forudsætningen for al anden politik. En fælleskoordineret finanspolitik vil uundgåeligt skabe en endnu stærkere sammenføjede euroklub, hvor landene deler fælles interesser.

Euro-tilslutning bliver sværere

En stramt koordineret finanspolitik vil gøre det endnu sværere for integrationsivrige tilhængere at overbevise danskerne om, at vi skal tilsluttes euroen. Hvor mange danskere ønsker at komme under en euroregerings regime? Om den så har magtbeføjelser eller ej, så vil alene ordet "regering" kunne afskrække mange.

I øvrigt vil mange venstreorienterede EU-tilhængere, som ellers så et samlet Europa i EU som et middel til at skabe bedre vilkår for arbejdere i både Europa og verden, sikkert genoverveje deres opbakning til Danmarks tilslutning til Euroen.

Vil Danmark miste muligheden for at kickstartere i keynesiansk stil under en fælleskoordineret finanspolitik, hvis vi går endegyldigt med i euroklubben? Vil Nyrops kickstarter i start-halvfemserne, som socialdemokraterne ellers fremhæver som prydseksemplar på en genial finanspolitik, være noget, der hører fortiden til? Vil Socialdemokraternes og SF's fremrykning af de offentlige investeringer, som jo er deres bud på en nutidens nødvendige finansmedicin, blive umulige?

Traktatgrundfæstet eller ej: Vi har allerede et EU i flere hastigheder, og vi får mere af det. Og Danmark er blandt de langsomme i klassen.

1. Nuttede babysæler skaber strid blandt danskere
2. V og K siger ja tak til flere flygtninge